

Banker eller for Sparere, til Trods for at jeg indrømmer, at Sparebestræbelserne i Landet godt kan trænge til nogen Støtte. Jeg tilsigter at faa det ordnet saaledes, at Penge ikke er det eneste her i Landet, der er billigt. Naar Penge er billige, bruger Folk mange Penge. Det har ikke manglet paa Opfordringer til Sparsommelighed, jeg har selv været med til at rette saadanne Opfordringer, men Nationen har ikke villet høre dem, og nu *maa* Nationen føle. Resultatet vil sikkert blive, at den nu tvinges dertil gennem adskilligt større Smertor end dem, det vilde have kostet, hvis vi i Tide havde taget vore Forholdsregler.

Saa er der et sekundært Punkt, nemlig Valutaydelsen til Staten en Gang for alle. Ja, det er en ganske anden Form for Valutaydelse end den, der var foreslaaet af Ministeriet Neergaard; der er den meget store Forskel, at den fra Ministeriet Neergaards Side var tænkt som et Pres til Opsparing paa en saadan Maade, at det opsparede Beløb, som gik ind i Statskassen, ikke maatte gaa ud igen i den almindelige Omsætning, det skulde være en Forøgelse af Statens Formue, og en Gang i Tidens Løb, naar Forholdene var bedre, skulde Pengene tilbagebetales. Jeg anser den Dag i Dag dette for at være et bedre Forslag valutamæssigt set end det her foreliggende, som der sikkert maa ændres en Del ved; jeg er saaledes ikke uenig med mit Partis ærede Ordfører (N. Neergaard) med Hensyn til de smaa Kapitalister og Pensionisterne. Men til Trods for, at jeg kalder det et daarligere Forslag end Ministeriet Neergaards, er jeg for mit Vedkommende parat til at forhandle paa dette Grundlag, men paa een Betingelse, og det er den, at denne Ydelse, disse 44 Millioner, skal anvendes til en Indskrænkning af Seddelmængden. Med dette som absolut Betingelse er jeg villig til Forhandling om dette Punkt. Hvorledes det kan ske, kan vi drøfte nærmere i Udvalget, men jeg vil have absolut Sikkerhed paa dette Omraade. Man kan f. Eks. tage disse 44 Mill. Kr. ind i Sedler og aflevere dem til Nationalbanken med Forpligtelse til at brænde dem, saaledes at de for bestandig gaar ud af Omsætningen. Det er det, vi skal have Sikkerhed for: at man ikke staar ved den ene Ende af Skranken og indløser Sedlerne, medens der samtidig ved den anden Ende af Skranken udstedes Sedler. Men Spørgsmaalet er: Er Nationen nu parat til at tage Følgen af, at der nægtes Udlevering ved den anden Ende? Den Betingelse er det altsaa, jeg stiller. Lad os videre tænke, at dette Beløb, med et rundt Tal 40 Mill.

Kr., bliver afdraget paa Seddelmassen, og at der saa er stoppet ved den anden Ende af Skranken, saa er dermed frigjort med et rundt Tal 20 Mill. Kr. af Nationalbankens Guldbeholdning, som den saa maa være parat til at sætte ind til yderligere Støtte, til Indløsning i kommende Tider. Derfor har jeg med Glæde set, at Bestræbelserne for nu at faa Guldindløselighed forhaabentlig er skrinlagt for stedse. Thi hvad vilde der ske, hvis vi paalagde Nationalbanken at indløse f. Eks. 100 Mill. Kr. med Guld? Den kan gøre det, den kan sætte Kronen op i Pari i Morgen, det er sikkert, men hvor længe kan det holde? Og det er jo det, vi skal sikre os. Lad os sige, Banken indløser 100 Mill. Kr. i Guld. Hvad nytter det? Vi fik 100 Mill. Kr. Sedler ud af Cirkulationen, og vi faar 100 Mill. Kr. Guld ind i Stedet for, den cirkulerende Mængde er nøjagtig lige stor; det nytter ikke det allerfjerneste til at sænke Priserne, før et vist Tidspunkt kommer, nemlig det Tidspunkt, da Udlandet suger Guld ud af Omsætningen, ligesom det sugede Sølv ud af Omsætningen, da det gik over til Sverige. Naar disse 100 Millioner er ude af Landet, kunde vi begynde forfra.

Jeg vil derfor ikke forlange, at man skal sætte de 20 Mill. Kr., man faar løs, ind paa Indløsning af Sedlerne. Det, der skal sættes ind paa Indløsning af Sedlerne, er Sedlerne selv. Deri har Nationalbanken ubestridelig Ret i sit Memorandum, at en Fæsten af Kronen skal ske, før Indløsningen finder Sted; thi Indløsningen sikrer ikke Kronen i det lange Løb. Indløsningen kan kun sikre Kronen for ganske kort Tid, indtil Guld glider ud. Sikre Kronen i det lange Løb kan vi kun gøre ved at inddrage selve Kronen, det vil sige selve Papirsedlerne.

Det er under disse Forhold — og jeg tvivler ikke om, at Nationalbanken i og for sig gerne vil være med dertil —, at jeg vil være villig til at arbejde paa at faa en Løsning af Spørgsmaalet. Men er Nationen parat til at tage Konsekvenserne? spørger jeg. Ifølge min Formening er det sikkert, at hvis vi indløser de 40 Millioner i Sedler i Dag, maa der ekstraordinære Foranstaltninger til, for at disse 40 Millioner ikke skal gaa ud ved den anden Ende af Skranken, og Spørgsmaalet er da: er vi færdige til at tage det Skrald, som det vil give, naar vi nægter Kreditten? For det er det, der skal ske, der kommer Striden til at staa i den kommende Tid.

Der er to Muligheder, hvorigennem man kan opnaa denne Sikkerhed for, at Sedlerne